

Esén:

Marec v gorah.

Nikoder pomladi —
 zoončkov tukaj ni,
 da bi jo oznanjali,
 le beli sneg povsod leži.
 pod njim vresje spi — —

Gledam skozi okno: meglé
 sivobebe se po dolinah valé,
 sestre megle, Gospodove hčerke ...
 Zahvaljen Gospod za sneg in meglé!

Samo pod zidom v bukovem gozdu
 med zelenim perjem beli teloh rdi — —
 Brat teloh oznanja spomlad,
 kot kelih Gospodov žari.

Opoldne solnce ga obseva
 izza belih oblakov;
 kot da smo cvet, nas pozdravi,
 za gore se sanjat odpravi.

Pozlatí gôr vrhove
 bele, brezmadežne,
 cerkvice okenca,
 v snegu kmetske domove.

Fr. Ločniškar:

Novi upi.

Zima v gore leze,
 solnce jo preganja.
 Iz nezmožne jeze
 v gore se zaganja,
 v snežec kaplje meša,
 tuli, z repom vije,
 v boju ne opeša
 polna hudobije ...

Ko pa pride sveti Jurij,
 pa obupa, jo odkuri,
 pa v deželo majnik plane,
 cvetne bodo vse poljane.